

Özlem Cekic

Den svære kunst at tale sammen

208 sider

Politikens Forlag

Egentlig er der så mange gode one-linere om livet, om mennesker og relationerne imellem dem, at det her kunne blive en anmeldelse, der lod dem stå for sig selv. Både de råd hun selv har penslet ud men også dem vi finder midt inde i hendes beskrivende tekst.

Et sted fremgår det tydeligt og mærkbart, at hun føler for meget, er af et godt hjerte for meget på tværs og anderledes, siger tingene ligeud og som hun oplever dem, måske for rebelsk til at passe ind i institutioner som Christiansborg, hvor hun nærmest blev mobbet ud. Anført eller i hvert fald iscenesat, beskriver hun, af Ole Sohns viden fra Rumænien om "sociale konsekvenser".

Ole Sohn og nogle andre kan hun godt huske ved navn, det virker derfor forkert, at hun i bogen ikke nævner navnet på en politiker fra Dansk Folkeparti, som hun støder på på Christiansborgs gange, og som råber held og lykke til hende, da hun nærmest skal på skafottet foran rullende kameraer.

Det er også temmelig modigt af hende at erklære, at Facebook direkte går ind og modarbejder eller i hvert fald ikke ranker positive kommentarer og likes lige så højt som negative. Det er en påstand, vi kunne savne vidensbaseret dokumentation på. At hun mener i fulde alvor, at Facebook bevidst nedprioriterer de positive opdateringer, *så vredesudbrud fylder mest i folks feed.*

Men ok, tilbage til det, bogen for alvor handler om. Konfliktløsning; det at kunne tale sammen.

Cekic har været ude for lidt af hvert i sit liv, og det er sundt at læse en beretning fra en kvinde, der dels vil ud med, hvad hun har oplevet, men som også bruger sig selv og sin historie til at komme med hurtige, men alligevel dybe og brugbare, råd.

Det, der var vigtigt og gennemgribende engang, mister betydning.

Tag én ting af gangen.

Tiden er en afgørende rolle i konflikter.

Jeg gav slip på kontrollen.

Mangfoldighed bør være en styrke på arbejdspladsen.

Bogen indeholder mange af de almindelige råd, vi har hørt før, men som i den rette kontekst, som i bogen her, forekommer mere dybe. Og bogen bliver virkelig stærk, da Özlen Cekic beskriver, hvordan hun til et foredrag "afvæbnede" en kritiker af indvandrere ved at tale personligt til ham om hans kræftsygdom, sætte den i relief med hendes egen mor og sagde, at hun ville bede for ham.

Det er den slags wow-effekter, der sikkert ikke passer helt ind på Christiansborg eller lignende institutioner, men som så til gengæld gør indtryk på en hær af læsere, der ville kunne lære noget om at tage en konflikt i opløbet. Det kræver erfaring, og en sådan har forfatteren tydeligvis.